

LRDIS

We know

LISA THOMPSON s-a născut în Essex, Marea Britanie, pe 5 mai 1973. Este o autoare de cărți pentru copii.

A scris prima carte când avea nouă ani. Își dorea foarte mult să ia lecții de călărie, dar pentru că părinții nu își permiteau asta, a ajuns să scrie o cărticică despre o fată care a făcut un adăpost pentru cai. Avea și ilustrații, desenate tot de ea. Pe la 20 de ani a avut ocazia să călărească un cal, însă i-a fost atât de frică încât a cerut să coboare.

Este pasionată de radio. A lucrat ca asistentă de emisiuni radiofonice la BBC, unde a cunoscut o mulțime de persoane faimoase.

Și-a dorit întotdeauna să devină scriitoare. Cartea ei de debut este *Băiatul de acvariu*, publicată în Marea Britanie, în 2017. A fost nominalizată la Medalia Carnegie și s-a vândut în întreaga lume. Cartea a fost urmată de romanul *Borcanul cu lumină*, apărut la Editura Arthur.

Locul ei preferat pentru scris este la masa din bucătărie, unde se află mai aproape de ceainic și biscuiți. Trăiește la țară, în Suffolk, împreună cu familia ei și pisica pe care au adoptat-o.

MIKE LOWERY este unul dintre cei mai bine vânduți ilustratori, conform *New York Times*. A lucrat la zeci de cărți pentru copii care au câștigat premii și a ilustrat seriile *Mac B.: Micul spion*, de Mac Barnett și *Cărțile micului geniu*, de Ken Jennings, apărute la Editura Arthur. Este și autor de cărți și romane grafice pentru copii, printre care *Doodle Adventures (Aventuri mazălitate)* și *Random Illustrated Facts: A Collection of Curious, Weird, and Totally Not Boring Things to Know (Date la-ntâmplare, ilustrate: O colecție de lucruri bizare, misterioase și sigur nu plictisitoare pe care să le știi)*.

LISA THOMPSON

BĂIATUL DE ACVARIU

ILUSTRAȚII DE MIKE LOWERY

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ
DE IULIA ARSINTESCU

arthur

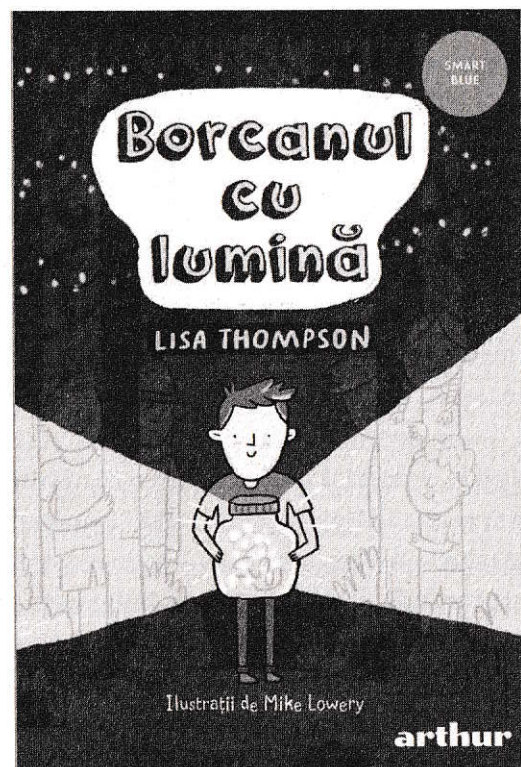
Cuprins

1. Sosirea	7
2. Cutia mea secretă	18
3. Iazul	26
4. Ce ne facem cu Matthew?	35
5. Doctorul Kerr	46
6. Băiatul de acvariu	65
7. Melody și Jake	79
8. Jocul cu petale	88
9. A dispărut Teddy	92
10. Povestea lui Jake	112
11. Expediția de căutare	118
12. Debutul la televizor	128
13. Dormitul în vecini	139
14. Dr. Rhodes	146
15. Melody Bird	165
16. Cimitirul	178
17. Casa parohială	192
18. Urme de sânge	208

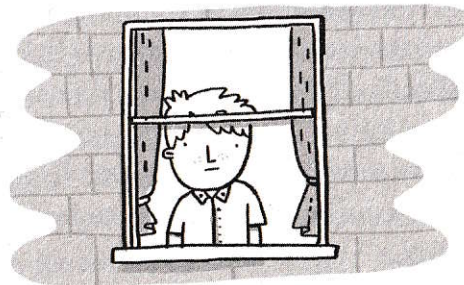
19. Penny Sullivan	222
20. Indiciul	230
21. Veioza Mătușii Nina	239
22. Bătând la ușa casei cu numărul unsprezece	243
23. Urmărind-o pe mătușa Nina	253
24. Harrington's Household Solutions	258
25. Domnul Rory Jenkins	265
26. Pisica diavolului	275
27. Ochiul Leului de Tapet	282
28. Poliția îi face o vizită Mătușii Nina	287
29. Piept de sturz	292
30. Numărul unu	298
31. Peștișor	306
32. Întoarcerea	310
33. Găsirea ochiului Leului de Tapet	313
34. Arestarea	325
35. Casey	331
36. Terapia	335
37. Le spun mamei și tatei	346
38. Grătarul de la Sue	352
<i>Mulțumiri</i>	357

Citește și *Borcanul cu lumină*, de aceeași autoare.

Nate și mama lui fug de acasă, în toiul nopții, spre o cabană abandonată din pădure. Nu e un cămin, dar e un refugiu. Într-o zi, mama nu se mai întoarce de la cumpărături. Fricile lui Nate dintotdeauna reapar în întunericul nopții.

Dă pagina și citește un extras.

Sosirea

Creștetul domnului Charles era ars de soare.

Vedeam asta în timp ce el își inspecta trandafirii. Studia fiecare floare, mergând pe marginea aleii, iar pe cele mai mari le scutura ușor, să vadă dacă nu cad petale. Bucata mare și cheală din creștetul lui devenise un cerc roșu aprins, mărginit de păr alb, pufos. Trebuia să fi purtat o pălărie pe căldura asta, dar cred că-i greu să-ți dai seama că te arzi în creștet, când ești ocupat cu alte lucruri.

Eu am observat, totuși.

Observam de la fereastră o mulțime de lucruri.

Nu că aș fi făcut ceva greșit. Mă uitam pur și simplu la vecini ca să treacă timpul, atâta tot; nu-i ca și cum mi-aș fi băgat nasul. Și nu cred că vecinilor le păsa. Jake Bishop de la numărul cinci mai striga uneori spre mine lucruri cum ar fi „Ciudatul“, „Monstrule“, „Nebunache“. Trecuse multă vreme de când

îmi spunea doar Matthew – dar Jake era un idiot și chiar nu-mi păsa ce striga.

Stăteam într-o casă de pe o intrare liniștită, Intrarea Castanilor, într-un oraș plin de oameni care spuneau ce minunat era că nu locuiesc în marea și puturoasa metropolă Londra – și care își petreceau apoi mare parte a dimineților încercând cu disperare să ajungă acolo.

Pe mica noastră intrare erau șapte case. Șase dintre ele arătau la fel, cu ferestre pătrate fără perdele, cu uși din PVC rezistent și pereți văruiți în alb. Dar a șaptea casă, cea dintre numărul trei și numărul cinci, era complet altfel. Construită din cărămidă roșie ca sângele, casa parohială arăta ca un musafir venit la o petrecere de Halloween unde restul invitaților se obosiseră să se costumeze. Avea ușa de la intrare neagră, cu două ferestre triunghiulare în partea de sus, acoperite pe dinăuntru cu niște bucăți vechi de carton. Fuseseră puse acolo ca să nu tragă curentul sau ca să-i împiedice pe alții să se uite înăuntru, cine știe?

Tata mi-a spus că acum douăzeci de ani, când se construiseră casele noastre, un investitor încercase să dărâme casa parohială, dar ea se ținuse tare pe temeliiile vechi de o sută de ani și reușise cumva să rămână în picioare, ca o măsea bătrână și cariată. Văduva vicarului, Mătușa Nina, continua să locuiască acolo, deși o vedeam rar. La fereastra camerei din

față avea o veioză pe care o lăsa aprinsă zi și noapte; un glob portocaliu de lumină în spatele draperiilor cenușii. Mama spunea că stă retrasă pentru că se teme să n-o oblige cineva de la biserică să se mute, întrucât după moartea soțului, casa nu mai era a ei. Pe scara de la intrare avea trei ghivece cu flori pe care le uda în fiecare dimineață la ora zece.

O urmăream pe ea și pe ceilalți vecini din camera noastră liberă dinspre stradă. Îmi plăcea acolo. Pereții galben-verzui încă străluceau de curățenie și dădeau senzația aceea de proaspăt zugrăvit, chiar dacă trecuseră cinci ani de când se întâmplase asta. Mama și tata numeau încăperea birou, pentru că ne țineam acolo calculatorul, dar toți știam că era de fapt o cameră de copil. Într-un colț atârna un carusel pentru un pat de bebeluș, compus din șase elefanți moi, cu dungi, suspendați degeaba deasupra unui turn de cutii nedesfăcute și de pungii pentru cumpărături. Mama îl agățase acolo imediat ce se întorsese din maratonul ei de cumpărături, cu toate că tata îi spusese că aduce ghinion.

„Nu fi caraghios, Brian. Trebuie să ne asigurăm că funcționează, nu?”

Întorsese cheița din vârf și ne uitaserăm toți cum se învârt iar și iar elefanții, cântând *Twinkle, Twinkle, Little Star*. Când muzica se oprise, eu aplaudasem – aveam doar șapte ani pe-atunci și la vârsta aceea faci lucruri prostești. Mama spusese că va despacheta

altădată restul cumpărăturilor, dar n-a mai făcut-o. Pungile sunt în continuare exact acolo unde le-a lăsat: scutece, sticle de biberon, un sterilizator, un monitor audio pentru bebeluși, hăinuțe minuscule. Tot ce i-ar fi trebuit frățiorului meu dacă... dacă trăia.

Biroul are o fereastră spre stradă, iar eu îmi văd vecinii cum își încep ziua.

9:30. Domnul Charles curăță iarăși florile moarte de trandafir. Folosește un foarfece nou cu mânere roșii. Creștetul capului său pare ars rău de soare.

Domnul Charles ar putea avea orice vârstă între șaizeci și cincă și nouăzeci și cincă de ani – nu pare să îmbătrânească niciodată. M-am gândit că și-a găsit pur și simplu o vârstă care i-a plăcut și s-a oprit la ea.

9:36. De la numărul unu ies Gordon și Penny Sullivan. Gordon urcă în mașină, în timp ce Penny îi face cu mâna domnului Charles de peste drum.

Domnul Charles i-a făcut și el cu mâna și a învârtit foarfecele de grădină pe deget ca un cowboy, apoi a tăiat aerul cu el de trei ori și lamele argintii au sclipit în lumina soarelui. Penny a râs. A mijit ochii și și-a pus palma streășină ca să-i umbrească, dar pe urmă s-a posomorât. Observase ceva: pe mine. Domnul Charles i-a urmărit privirea și au început

amândoi să se holbeze la mine cum îi urmăream de la fereastra mea. M-am ferit repede și am dispărut din raza lor vizuală, cu inima bătându-mi tare. Am așteptat până când am auzit mașina familiei Gordon ieșind cu spatele de pe alee și pe urmă m-am uitat din nou pe stradă.

9:42. Penny și Gordon pleacă la supermarket pentru cumpărăturile săptămânale.

9:44. De la numărul trei apare Melody Bird trăgându-l după ea pe Frankie, câinele lor tekel.

Era sfârșit de săptămână, iar asta înseamnă că îi venea rândul lui Melody să plimbe câinele familiei. În timpul săptămânii îl scoate afară Claudia, mama ei, dar n-am știut niciodată de ce-și mai bat capul – câinelui n-a părut să-i placă vreodată plimbarea și cât ține strada noastră, încerca mereu să se întoarcă. Melody își pigulea în timpul asta mâneca de lână a flanelii negre cu nasturi și se oprea din trei în trei pași ca s-o ajungă câinele. Nu se despărțea niciodată de flanela aceea neagră, chiar dacă afară erau vreo treizeci de grade. S-au oprit la un stâlp de iluminat, Frankie l-a adulmecat, apoi s-a înfipt în labe și a încercat să se ducă înapoi acasă, dar Melody l-a tras tot înainte și au dispărut pe aleea care duce la cimitirul din spatele casei parohiale.

9:50. Se deschide ușa de la numărul șapte și apar „tinerii căsătoriți”.

Domnul Jenkins și soția lui, Hannah, ne erau vecini pe partea liberă a casei noastre. Printre locuitorii intrării erau cunoscuți drept „tinerii căsătoriți”, chiar dacă de la nunta lor trecuseră deja aproape patru ani. Hannah zâmbea întotdeauna, chiar și când nu știa că se uită cineva la ea.

— Nu-s sigură că-i bine pentru tine să alergi pe căldura asta, Rory, a zis ea, cu un zâmbet larg.

Domnul Jenkins n-a băgat-o în seamă, a ridicat sus un braț și s-a aplecat să se întindă în lateral. Predă educație fizică la mine la școală și, după părerea lui, dacă nu îți antrenezi mușchii, nu are niciun rost să existe. Eu mă număram în mod categoric pe lista lui de „inexistenținimeni” și mă străduiam din răsuputeri să nu mă observe.

Îmbrăcat într-un tricou alb strâmt și cu șort albastru, domnul Jenkins fanda pe aleea din fața casei lor, cu mâinile în șolduri.

— Să nu stai prea mult, a zis Hannah. Trebuie să hotărâm ce fel de scaun de mașină cumpărăm, mai ții minte?

Domnul Jenkins a mormăit ceva. Eu m-am uitat spre scară și am tresărit când i-am văzut burta mare de gravidă. Ținea palma deasupra ei și o mângâia ritmic, apoi s-a întors și a dispărut în casă. Eu am

dat drumul respirației pe care mi-o ținusem până atunci.

Domnul Jenkins a pornit spre Strada Mare, făcându-i cu mâna domnului Charles – prea ocupat cu florile lui ca să-l observe. Studia fiecare trandafir, în timp ce florile se legăneau în vânt ca niște mănunchiuri de vată de zahăr roz la o tarabă din târg. Tăia toate inflorescențele imperfecte și le arunca într-un ghiveci de plastic. După ce a terminat, s-a întors și a ocolit latura casei, ducând cu el ghiveciul cu trandafiri morți.

10:00. Nici urmă de Mătușa Nina care să-și ude ghivecele.

Nu eram surprins că încă n-o văzusem, ținând cont cât de aglomerată fusese până atunci intrarea noastră în dimineața aceea.

Ușa de la numărul cinci s-a deschis și a apărut un băiat de vârsta mea. A coborât pe alee și s-a uitat într-o singură direcție. Chiar spre mine. De data asta nu m-am ferit, am rămas pe poziție, uitându-mă și eu la el. S-a oprit în fața casei noastre, a dat capul pe spate și a scos un gălgâit grotesc, apoi a scuipat ditamai flegma la noi pe alee. L-am aplaudat demonstrativ pe geam, refuzând să țin cont ce greață îmi făcuse. El mi-a văzut mâinile și s-a încruntat, iar eu le-am dus repede la spate. A tras un șut zdravăn

în peretele nostru, apoi s-a întors și s-a îndepărtat pe stradă.

10:03. Jake Bishop – la fel de idiot ca de obicei.

După ce-a plecat Jake, n-a mai fost mare lucru de văzut. Domnul Jenkins s-a întors de la alergat, cu tricoul alb înnegrit de sudoare. Penny și Gordon Sullivan au descărcat din portbagaj unsprezece pungi de cumpărături. Melody s-a întors de la plimbare cu Frankie sub braț; câinele părea foarte încântat de el însuși.

Pe urmă, intrarea a rămas liniștită.

Până când s-a deschis încet ușa casei parohiale.

10:40. Mătușa Nina e la ea pe scară și pare foarte agitată. Ține într-o mână stropitoarea mică, argintie.

Doamna cea bătrână era îmbrăcată cu o fustă neagră, o bluză crem și o flanelă de culoarea piersicii. Picura apă în fiecare ghiveci cât să numeri până la cinci și pe urmă se muta la următorul. În timpul ăsta se uita pe furiș în jur. Tocmai uda ultimul ghiveci, când pe stradă a intrat o mașină. A lăsat stropitoarea pe scară și s-a strecurat înapoi în casă, trântind în urma ei ușa grea de la intrare.

Mașina care se apropia încet pe drum era una dintre acelea despre care tata spune că ar costa „o mică ipotecă pe casă”. Cu siguranță nu aparținea

niciunuia dintre vecini. Era așa de lucioasă, încât casele noastre se reflectau în ușile ei negre în timp ce dădea ocol intrării, apoi s-a oprit în fața numărului unsprezece. Mi-am înșfăcat carnetul și am așteptat să se deschidă portierele.

10:45. La noi pe stradă e o mașină neagră foarte luxoasă. N-am mai văzut-o niciodată și a parcat chiar în fața casei vecine. Oare a venit un musafir la domnul Charles?

Asta era ceva foarte interesant! Cunoșteam pe de rost programul vecinilor, dar acum părea să ne viziteze intrarea cineva nou. Am încercat să văd înăuntrul mașinii, dar avea geamuri fumurii și n-am putut distinge nimic. Motorul a tors încetișor o vreme, apoi s-a oprit. S-a deschis ușa dinspre șofer.

O femeie cu niște ochelari de soare atât de mari încât îi acopereau aproape toată fața a coborât și s-a uitat în jur. Și-a dat deoparte părul de pe față și a închis portiera cu zgomot. Domnul Charles a apărut imediat și a coborât repede pe alee, ștergându-și palmele de cămașă.

— Draga mea! a zis el, întinzând brațele bronzate spre femeie.

— Bună, tată.

L-a ținut la distanță și s-a întors astfel încât el s-o sărute pe obraz, apoi s-a dus la mașină și a deschis

ușa din spate. Dinăuntru a coborât o fetiță de șase-șapte ani, cu o păpușă de porțelan în mână. M-am apropiat și mai tare de geam, dar n-am reușit să aud decât câteva cuvinte.

— ...nu poate fi decât Casey! Iar ea cine e? O să rămână la noi?

Domnul Charles s-a întins să mângâie părul păpușii, însă fetița se întorsese și n-o putea ajunge. Păpușa semăna mai degrabă cu un obiect dintr-un magazin de antichități, nu cu o jucărie de copil. Femeia cu ochelari de soare mari a apărut de pe bancheta din spate a mașinii cu un băiat blond pe care l-a lăsat cam brusc pe asfalt. Domnul Charles i-a întins mâna copilășului.

— Mă bucur să te cunosc, Teddy. Eu sunt bunicul tău.

Băiatul strângea în brațe o păturică bleu și s-a uitat la mâna zbârcită întinsă spre el, frecându-se pe obraz cu un colț de pătură. Mâna s-a legănat stângaci între ei, apoi domnul Charles a tras-o înapoi și s-a dus să-și ajute fiica la bagaje. Au vorbit o vreme, dar erau cu spatele la mine și n-am auzit ce spuneau.

Femeia a dus la poartă două valize negre, apoi a ținut în palme fața fiecărui copil și le-a spus ceva, înainte să-i sărute scurt pe frunte pe amândoi. L-a strâns de braț pe domnul Charles și s-a urcat înapoi în mașină. Motorul a prins viață, iar mașina neagră și lucioasă s-a îndreptat încet spre capătul drumului.

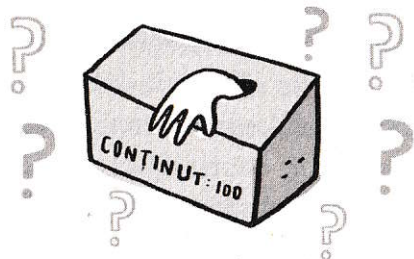
Cei trei au stat și s-au uitat după ea până când nu s-a mai văzut.

— Bun! Hai să vă duc înăuntru, da?

Domnul Charles a fluturat din brațe spre copii și i-a mânat spre casă ca pe oi, cu fața numai zâmbet. Băiețelul s-a oprit, continuând să-și frece obrazul cu păturica, și s-a întins spre unul dintre trandafirii de lângă alee.

— Ah, ah, ah, nu-l atinge! a zis bunicul lui în timp ce flutura din nou brațele, conducându-i spre intrare.

Peste un minut s-a întors și a tras după el cele două valize negre. Mi-a aruncat o privire, iar eu m-am ferit imediat, dar nu înainte să observ că zâmbetul lui larg dispăruse complet.

Cutia mea secretă

Aveam sub pat o cutie secretă.

Mi-ar fi plăcut să spun că era o veche și misterioasă cutie de lemn pe care o găsisem îngropată în grădină, o cărasem pe furiș la etaj și o ascusesem sub cutele plăpumii. Ar fi rămas acolo răbdătoare, păstrându-și comorile ascunse. Iar când mi-aș fi dat seama că pot avea încredere în tine, te-aș fi lăsat să îngenunchezi lângă mine, în timp ce-i deschideam grijuliu capacul sfărâmicios. Ar fi căzut pe covor bulgări de pământ, dar de data aceea nu mi-ar fi păsat. Tu ai fi rămas cu gura căscată și te-ai fi uitat cu ochi tot mai mari la comorile dinăuntru.

Aș vrea să fi fost așa cutia mea secretă.

Dar nu era.

Cutia mea era impersonală. Era făcută din carton alb cu gri, de mărimea și forma unei cutii mici

pentru pantofi, și avea o gaură ovală pe capac. Producătorul își imprimase numele pe toate fețele, iar în colțul de jos al fiecărei laturi scria cu litere negre și groase:

Conținut: 100

Aș zice că mai rămăseseră vreo treizeci.

Când spun *vreo*, vreau să spun *exact*. Mai rămăseseră exact treizeci.

Mama știa totul despre cutia mea secretă, dar tata habar n-avea. S-ar fi supărat, dacă afla. Nu atât pe mine, cât mai ales pe mama, pentru că mă „încurajează“.

„Nu-i corect, Sheila. De ce să-i dai astfel de lucruri? Mai rău îi faci.“

Așa ar fi reacționat tata.

N-ar fi înțeles că pentru mine viața era imposibilă în acel moment fără cutia respectivă.

Locuiam, împreună cu cutia secretă de sub pat, la numărul nouă de pe Intrarea Castanilor. Într-o casă tip duplex cât se poate de obișnuită, cu trei dormitoare, o baie, o bucătărie-sufragerie și o grădină dreptunghiulară în spate (mai ales iarbă) – în care erau o magazie și o verandă cu pereți de sticlă. Până de curând, veranda găzduise o canapea din răchită cu fotolii identice, dar ele fuseseră înlocuite de o masă nouă de biliard. Urmărisem din camera mea, cu două săptămâni în urmă, cum se chinuiseră